

thủ đô quốc tế của đồ giả bằng cao su mút vậy...

Giọng hần ồm ồm :

— Đi đâu giờ này ?

Tôi nghiêng vai ra ngoài, đáp giọng nửa đùa nửa thật :

— Đi chơi Tây bá Lợi á.

Con đường này dẫn sang áy Tphương, không thể đến Tây bá Lợi á, ở phía cực đông lãnh thổ số viết. Vả lại, trời lạnh như cắt ruột không ai lại điên cuồng đi Tây bá Lợi á, nơi sông đóng thành đá, hàn thử biểu xuống dưới không độ từ 30 đến 55 độ. Tây bá Lợi á là nơi có nhiều trại giam, ở Liên xô người ta thường nói đùa đi Tây bá Lợi á là đi tù khổ sai.

Trò chơi ngôn ngữ của tôi làm tên lính cũng như cô gái KGB sững sốt. Tuy nhiên, sự sững sốt của tên lính được pha trộn tức giận trong khi cô gái KGB có vẻ lo lắng. Tên lính hạ mũi súng xuống, có lẽ để bắt tôi xuống xe song cô gái KGB đã nhảy xuống trước và nói bằng giọng kẻ cả :

— Tôi là sĩ quan KGB. Ai cho phép các chú chặn xe tôi ?

Danh từ KGB như nọc ong độc chằm vào móng dốt khiêng tên lính đứng khựng người, thái độ đang vênh vào bỗng trở nên vô cùng khiêm tốn. Cô gái KGB tiếp theo một hơi :

— Cấp chỉ huy của chú đâu ? Đưa tôi vào gặp

ngay. Lần sau không được hỗn xược nữa nghe !

Trên thực tế, tên lính chưa hề có cử chỉ hoặc ngôn ngữ hỗn xược. Hần giữ trạm kiểm soát xa lộ, hần có bản phận và quyền hạn chặn mọi xe cộ lại. Chẳng qua nàng mắng hần hỗn xược vì nàng là sĩ quan KGB. Thế mới biết làm nhân viên KGB ở Liên xô sướng thật ! Thiếu úy KGB có thể tát tai đại úy Hồng quân hoặc bắt cấp tá Hồng quân bỏ tù. Chẳng bù với tôi, tôi đường đường là đại tá đeo 3 hoa mai bạc như ai mà lái xe ở ngã tư Sài gòn trót dại vượt qua đèn đỏ dễ rượt theo người đẹp cũng bị cảnh sát công lộ thổi còi kêu lại, ấn giấy tờ phạt màu trắng vào tay và bị rút luôn bằng lái xe để cảnh cáo.

Luật là luật, tôi kính trọng cấp bậc của ông, song vì an ninh chung, và đặc biệt là an ninh riêng của chính ông, tôi miễn cưỡng phải biên phạt ông và rút bằng lái của ông, sáng mai xin mời ông ra ty cảnh sát công lộ để lấy bằng về. Ông cảnh sát áo trắng nói với tôi như vậy. Tôi suýt cười rộ lên khi nghe đoạn «an ninh riêng của chính ông». Nếu y biết tôi là Văn Bình y sẽ không đá động tới chữ «an ninh riêng» vì từ nhiều năm nay «an ninh riêng» là điều tôi không được quyền, và được có thời giờ nghĩ đến. Nếu y biết tôi từng đoạt nhiều giải thưởng đua xe hơi quốc tế, lái 150,200 cây số một giờ là chuyện cơm bữa, có lẽ y sẽ bỏ qua cho tôi. Khô

thân tôi, trên giấy tờ mang trong mình tên tôi lại không phải là Tống Văn Bình, mật số Z. 28. Mà là ghi một cái tên vợ vắn nào đó.

Trời nhà nhem tôi, đèn đường chưa bật nên ông cảnh sát của tôi phải vận hết nhỡn tuyến mà vẫn không đọc được tên tôi và số bằng lái xe. Y bèn ngừng đầu, giọng lịch sự :

— Thưa, đại tá tên gì ?

Những giấy tờ này do Nguyễn Hương đưa cho tôi. Lệ thường, Sở có sẵn hàng chục căn cước khác nhau, dán ảnh tôi, mang các chi tiết tương mạo của tôi, để tôi tùy nghi sử dụng. Sở dĩ tôi cần thay đổi giấy tờ thường xuyên là vì đối phương luôn luôn bám sát, rình rập sơ hở để làm thật. Hôm ấy chẳng hiểu ai cho tôi ăn bùa mê thuốc lú mà tôi bỏ xấp giấy tờ vào túi, quên đọc lại. Vì vậy, tôi không biết tên tôi là gì, chớ đừng hỏi tôi số bằng lái là bao nhiêu, và địa chỉ hiện tại của tôi ở đâu nữa.

Nếu tôi đáp «phiền ông xem trong giấy tờ» thì cũng chẳng sao, đằng này tôi lại nín thinh. Thú thật, tôi không hề bối rối tôi cũng không dám khinh miệt, chung quy vì một giai nhân mặc mini-đuyp vừa uốn éo bước qua mặt tôi, choa ôi loại mini-đuyp còn ngắn hơn loại ngắn nhất do Mary Quant, nữ tổ sư mini-đuyp sáng chế ra nữa. Xiêm càng ngắn, đùi càng lộ ra, nằng lại có cặp giò ngon

hơn thất trận bát bửu ngàn lần nên mắt tôi, tai tôi đều hướng về phía nàng.

Ông cảnh sát của tôi ngó tôi bằng luồng nhỡn tuyến ngờ vực. Không khéo tôi là đại tá «nhảy dù» cũng nên ! Thời buổi loạn ly này, gian phi hoặc quân khùng bố đeo lon ầu là thường. Vâng, tôi vốn là đại tá «nhảy dù», nghĩa là không tốt nghiệp Đà Lạt hoặc Thủ Đức rồi từ từ leo từ úy lên tá mà chỉ là sĩ quan đồng hóa, nhưng theo thượng cấp thì tuy tôi không đánh trận cũng không đến nổi bắt xứng, xuyên qua bao phen vào sinh ra tử, bao thành tích và hàng trăm triệu đô la tôi mang về cho Sở Mật vụ. Niềm ngờ vực của viên cảnh sát bỗng gia tăng, y bèn huýt còi gọi một anh bạn quân cảnh đang đứng bên kia đường lại, đồng thời y rút súng ra lăm lăm cầm tay. Tôi hỏi lý do thì y nghiêm giọng :

— Yêu cầu ông đứng yên. Chờ quân cảnh lại kiểm soát giấy tờ rồi ông mới được ra đi thông thả.

Tôi đành đứng yên, chờ hồi sau phân giải. Giấy tờ của tôi là giấy tờ thật trăm phần trăm nhưng vì tôi không biết tên tôi, không biết tôi đang phục vụ tại đơn vị nào nên chắc chắn tôi sẽ bị mời về bót, và chắc chắn tôi sẽ làm bạn với muỗi rệp ít nhất một đêm. Tôi nói «một đêm» vì sau khi tôi cho họ biết một số điện thoại mật để gọi họ tới, họ sẽ

tiếp xúc với Nguyễn Hương, nữ bí thư của ông tổng giám đốc nghe tin tôi bị kẹt sẽ lấy làm khoan khoái (vì nàng mắc bệnh ghen kinh khủng nàng chỉ cầu trời khẩn Phật cho tôi nằm xa-lim mỗi đêm cho tôi bớt la cà các nơi trà đình, tửu quán...) và nàng sẽ kiếm cơ kéo dài thời giờ để đầy dọa tôi, trước khi lên tiếng bảo lãnh.

May cho tôi xuất hành nhằm giờ hỉ thần nên đêm ấy tôi không phải về ngủ... bớt. Vì gã quán cảnh le te chạy tới, và khi nhìn thấy tôi y rú lên :

— Trời ơi, đại tá Z. 28, đại tá làm gì ở đây ?

Té ra y là một trong các cựu vệ sĩ của ông Hoàng. Vì chuyện gia đình, y phải rời Sở. Y rất mến tôi vì tôi đã truyền cho y vài món võ nghệ ruột. Nghe gã quán cảnh kêu tá hỏa, viên cảnh sát đực người ra và hỏi :

— Vậy ông này là đại tá ?

Gã quán cảnh cười đáp :

— Dĩ nhiên như anh là cảnh sát mà tôi là quân cảnh vậy. Và không những đại tá, ông còn là đại tá Z. 28 nữa.

Gã cảnh sát chồm lên :

— Có phải ông là Z.28 trong các bộ truyện gián điệp của Người thứ Tám không ?

Y nắm chặt ve áo tôi làm tôi muốn hựt hơi.

Tôi bè, cười gương :

— Thăng cha Người thứ Tám này viết xạo. Sự

thật không ly kỳ như được miêu tả trong tiểu thuyết đầu.

Y ôm chầm lấy tôi, hôn thực mạng vào má vào tóc, như thể là nhân tình trẻ xa vắng hàng năm mới tái ngộ, giọng y rền thét :

— Chu cha, vậy mà tôi không biết. Vợ tôi, các con tôi, bạn bè tôi và cả tôi nữa đều khoái theo dõi những hoạt động của ông. Tôi nghe nói ông là thần tửu, uống bao nhiêu cũng không say. Tôi là con sâu rượu từ xưa đến nay chưa ai dẫn ngã được tôi nên buồn ghê. Nếu được hầu rượu ông thì vinh hạnh cho tôi biết mấy.

Gã quán cảnh cười khi :

— Hừ, may định mua riu qua mắt thợ phải không ? Không thẳng nôi ông Z. 28 đâu, đừng ti toe mà phải trả tền rượu ớm đôn.

Tôi cười theo :

— Được. Nhà ông ở đâu, tôi xin đến tận nơi.

Bản tâm tôi là đến uống với y rồi chịu thua y. Nhưng y đã cảnh cáo :

— Xin nói trước là cuộc đấu tửu phải được diễn ra hoàn toàn công bằng. Nếu ông nhường nhịn tôi sẽ không dự.

Bạn y xi một tiếng rồi nói :

— Thôi, tao can mày. Ông Z. 28 phạm luật giao thông phải không ? Bây giờ mày đã quen biết ông Z. 28, mày còn đợi gì mà không bỏ qua đi ?

Viên cảnh sát lắc đầu :

—Pháp bắt vị thân, tao chỉ có thể miễn rút bằng lái, còn về khoản phạt thì vẫn giữ nguyên. Ông Z. 28 phạm hai lỗi nặng, thứ nhất đèn đã đỏ từ khuya còn vượt qua ngã tư, thứ hai, không giữ lề phải mà còn choán hết lề trái. Tuy nhiên, trong tao có hai con người cả thấy, con người cảnh sát bắt tao phải áp dụng luật nghiêm chỉnh, còn con người hám mộ Z. 28 bắt tao phải xuất tiền ra nộp phạt. Cũng chẳng bao nhiêu, tao nghèo thật đấy nhưng cũng đủ 400 đồng để nộp phạt.

Tôi vội rút ví lấy tiền. Viên cảnh sát đỏ mặt :

— Ông làm vậy là khinh tôi. Trong đời tôi tệ nhất là bị khinh. Nếu ông còn...

Tôi ngắt lời y trong khi bỏ ví vào túi :

— Xin lỗi bạn.

Y vui vẻ tiễn tôi ra xe. Trước khi từ biệt, y còn ân cần dặn tôi :

— Ông coi chừng đấy, nhân viên công lộ có mặt khắp nơi, nếu ông tiếp tục bất chấp đèn đỏ thì tiền phạt một đêm sẽ bằng lương tháng của ông.

Tôi chỉ cười không nói. Có lẽ y nghĩ rằng tôi lãnh lương tháng như mọi viên chức. Y không thể biết rằng tôi có thể nộp phạt mỗi giây đồng hồ một vụ mà vẫn đủ tiền. Và lại, tôi không sợ nộp phạt vì Nguyễn Hưng sẽ nộp phạt giùm tôi. Tôi chỉ sợ nàng xỏ ngọt, gọi điện thoại cho người ta cho tôi

nắm bót. Và không riêng Nguyễn Hưng, hầu hết nữ nhân viên trong trong ban Biệt vụ, cũng như rất nhiều người đẹp ở thủ đô Sài gòn đều muốn tôi ngồi tù. Ngồi tù về tội gì, chắc bạn đọc đã biết.

Không hiểu sao câu chuyện rí rỏ xảy ra tại một trục đèn giao thông đêm ấy lại được hồi sinh trong trí nhớ của tôi. Thì ra tên linh đang đứng gần xe cam-nhông đã có khuôn mặt hao hao khuôn mặt của gã cảnh sát chặn tôi toan phạt ở Sài gòn. Tuy hẳn cao hơn, to hơn người bạn cảnh sát công lộ của tôi, hẳn vẫn không làm tôi quên được dĩ vãng vì mắt hắn, mũi hắn, và nhất là miệng hắn, chao ôi, giống quá !

Vì vậy tôi không muốn giết hắn. Cho dầu tình thế bắt buộc tôi cũng tìm cách tha hắn.

Cô gái KGB theo chân tên linh vào vọng gác. Tốp lính trí sung tiêu liên khép thành vòng tròn chung quanh cam-nhông. Tuy ở xa tôi vẫn nghe rõ mồn một tiếng nói của cô gái KGB. Chưa bước qua cửa trạm canh nàng đã nở lên như sấm sét :

— Anh chỉ huy ở đây phải không ? Các anh không biết tôi là thiếu tá KGB ư ?

Tôi mỉm cười một mình. Đàn bà có khác, người nào cũng tự coi mình là cái rốn của vũ trụ. Làm cách nào bọn lính quên gần Minsk biết được nàng là thiếu tá mặt vụ ? Tôi cười vì thái độ hách xì xẳng của nàng nhưng cũng vì vừa phăng ra một bí

mặt. Đeo loa sĩ quan KGB là việc khó, đeo được loa thiếu tá còn khó gấp bội, trên lãnh thổ số viết con số nữ thiếu tá KGB chỉ vền vện trên dưới một trăm gồm toàn con ông cháu cha hoặc sĩ quan chuyên nghiệp có nhiều cấp bằng khá cao. Tuy nàng không thú nhận tôi đã có thể biết tại sao nàng là thiếu tá ; chỉ riêng vòng ngực vĩ đại của nàng cũng đủ để đại tướng chỉ huy KGB chóa mắt mà ký nghị định phong cấp tá cho nàng, phượng chi vòng bụng và vòng mông của nàng lại bốc lửa không thua vòng ngực là bao.

Cô gái nổi cơn thịnh nộ trong mấy phút. Thoạt đầu nàng nói một mình, sau đến tên thiếu úy chỉ huy vọng gác. Nàng đi tẩm chứng minh thư vào mắt, hấn vọt chụm chân vào nhau kêu cộp một tiếng, chào nàng cung kính theo quân cách.

Rồi hấn ngoan ngoãn tiễn nàng ra tận xe. Nàng trèo lên, cả tổp lính đều đứng nghiêm, cây rào cản được rút lên, tôi xả hết ga, phóng như điên vào đêm tối.

Nàng dựa đầu vào vai tôi, hơi miệng và hơi tóc thơm tho của nàng làm tôi ngây ngất. Tôi tử tế hỏi :

— Có thật cô là thiếu tá KGB không ?

Nàng nhướn cái miệng thật xinh ;

— Thật trăm phần trăm. Em là thiếu tá KGB

biệt phái qua cơ quan du lịch Intourist.

— Thiếu tá thật sự hay là... ?

—Ồ, tốt nghiệp khóa huấn luyện quân sự đảng hoàng... nhưng thôi, anh tò mò quá, em không thích.

Gió thổi tóc nàng vào lỗ mũi tôi, làm tôi nhột nhột. Tôi bỗng nảy ra ý định dừng xe lại, Con đường tối om, hai bên toàn cây thẳng tắp, quang cảnh thật thích hợp với tình yêu. Phía sau hàng cây đen sì là những đồng ruộng đen sì. Trên trời lấp lánh hàng ngàn ngôi sao. Nằm trên bờ ruộng khô nhìn lên nền trời mướt như nhung điểm những hạt kim cương óng ánh như thế này thì bắt hủ. Nằm lẻ loi một mình cũng đủ thú vị phượng chi còn có giai nhân bên cạnh...

Nghĩ vậy, tôi giảm bớt ga xăng.

Nhưng nàng bỗng choàng dậy, miệng rú lên như bị rắn cắn cắn :

— Trời ơi !

Tôi đạp chân vào bàn thắng. Nàng vọt thét lớn:

— Không được. Đừng thắng lại.

— Tại sao ?

— Anh nhìn kiếng chiếu hậu sẽ biết.

Không dời nàng yêu cầu, tôi cũng đã thấy rõ. Phàn lái xe chỉ có tài xế tối mới không dùng kiếng chiếu hậu Vả lại, nếu nó không cần thiết người ta đặt ra nó làm gì ? Lái xe trên đất địch mà thiếu kiếng chiếu hậu thì chết. Bởi vậy, ngay từ khi rời thủ đô Mạc tư Khoa tôi đã theo dõi kiếng chiếu

hậu một cách siêng năng.

Trời đen như mực tàu song mắt tôi có thể nhìn xuyên qua màn tối nên nhất cử nhất động đều được thu hình đầy đủ. Trước khi cô gái KGB lên tiếng báo động tôi đã thấy nhiều bóng đen đang chuyển động nhanh như tên bắn phía sau.

Tôi giả vờ làm theo lời nàng rồi lắc đầu :

— Là thật, tôi chẳng thấy gì cả.

Nàng gắt :

— Hừ... mắt anh nhìn gái sao rõ thế ! Hai cái bóng xe binh-bịch phóng hết tốc độ phía sau anh không thấy ư ?

Tôi ú ớ :

— Ủ nhỉ !

Nàng thúc giục :

— Vậy anh còn rành rang gì nữa ? Phóng lên, phóng nhanh lên, nếu không chết cả nút.

— Có sợ ư ?

— Hừ, chết đến nơi còn không sợ... Bọn lính cưỡi mô-tô rượt theo đấy. Và lần này họ không cho chúng mình trốn thoát nữa đâu.

Tôi cười ha hả, ấn nút ga xăng.

Cuộc săn người bắt đầu.

VII

Thần Chết đâu đây...

Đến đây chắc nhiều bạn đọc sẽ cười mỉa, có vẻ hoài nghi. Một lần nữa tôi xin nhắc lại rằng tất cả những việc xảy ra đều có thật, hoàn toàn có thật. Kể ra các bạn ngờ vực cũng đúng vì trên nguyên tắc không ai ở vào trường hợp nguy nan tột bậc ấy mà còn có đủ can đảm để cười ha hả.

Nhưng nếu bạn đọc đã sống trong nghề gián điệp, cọ sát mỗi ngày với thần Chết thì sẽ không còn hoài nghi nữa. Vì khi quá sợ con người thường có những cử chỉ tỏ ra không sợ. Nhà tâm lý học gọi đó là một cách dối lòng. Khi quá sợ, con người thường cười thật to hầu giảm bớt sợ.

Khi ấy tôi cười ha hả không phải để tự dối lòng. Vì lòng tôi bình tĩnh và sáng suốt hơn bao giờ hết. Tôi lái xe hơi ra giữa đường. Tuy bộ mã cồng kềnh, nó có thể làm bọn lính chạy theo phải hụt hơi.